

הוכתרו חתני שולחן-ערול המקוצר - מחוור ב'

ישיבות קטנות: יוסף חובארה - ירושלים

ישיבות גדולות: שלמה אלנדאף - ירושלים

שמות החתנים וסגניהם הם:

חתן ישיבות גדולות:

שלמה אלנדאף הי"ו מירושלים, לומד בישיבת "כנסת ישראל" סלבודקה, ב"ב. סגן החתן: אסף דרורי (חביב) הי"ו מירושלים. חתן ישיבות קטנות: יוסף חובארה הי"ו מירושלים הלומד בישיבת "נחלת אשר". סגן החתן: תומר שונאים הי"ו מבני ברק.

ביום רביעי י"ז תשרי הוהמ"ס, הוכתרו ברוב עם חתני ש"ע המקוצר - מחוור ב'.

לעוני מאות האנשים על החתנים וסגניהם לבימת הכבוד כדי להוחז את ידי הרבנים הגאנונים שליט"א ולקבל את ברכתם החמה.

בעשרות בחורי הישיבה שנכחו באולם, ניכרו ההתרgestות והמתה לקראת הכרזות שמות הבוחרים הזוכים, וזאת מתוך תקווה שאולי שם יושמע - ואנו יבוא סיום מוצלח לעמלם בשלבים הקודמים של החידון.

הרבניים הגאנונים: הרב פנחס קורה שליט"א והרב אריה נדב שליט"א שכבדו את הערב ב נכחותם, ברכו בחום את הבחרותם והעלו על נס את תרומתה הנכבדה של עמותת "פעולת צדיק" במפעל חשוב זה, שהתרומות רבות גודלות ונוצרות לידיית והרששת מסורת ומנהגי אבותינו הקדושים.

ועדת הבוחנים: הרב שמיריהו יונה שליט"א, הרב משה רצאבי שליט"א והרב אבנر לדאני שליט"א מציגת בספק שמספר הבוחרים במחוור והגדל ב-50-55, ומזכה לגידול נוסף במחוזר ג' שההערכות אליו היא כבר בעיצומה. פרטיים בעلون זה.

יי'שר כח גדול
לרבי יוסף מלכיאל שליט"א
שהנחה את ערב הכתרת חתני ש"ע
המקוצר (באולמי "గראנד הול" בני ברק)
בטוב טעם ודעת תורה יציקת נוף משלו
בין גברא לגברא להגדיל תורה ולהדרה.

ל ב חו ר י ה י ש י ב ו ת י צ "ו

ארגון "פועלת צדיק" מודיעז בזה על

מבחן בקיאות בשולחן ערוך המקוצר-מחזור ג'

המבחן בשנה זו יהיה על סימנים נ"ד-ס"א (כולל) בכרך ב' של-שו"ע
המקוצר (שבת), כולל "עינוי יצחק"

המבחן בשלב ב' ייערך בשני מסלולים - ישיבות גדולות וישיבות קטנות. בחורי הישיבות שייענו נcona על השאלות דלקמן וישלחו את התשובות לדודר, יעברו לשלב נוסף, לפני השלב האחרון הפומבי. המבחן הפומבי ייערך א"ה ברב-עם, ובמעמד רבנים ואישי ציבור. במעמד חשוב זה

חתני "שולחן ערוך המקוצר"

וסוגניהם

ליшивות קטנות ולישיבות גדולות

פרס א' ליшивות גדולות: 1500 ש"ח. פרס א' ליшивות קטנות: 1000 ש"ח
פתרונות יש לשולחן ל"פועלת צדיק", ת.ד. 1719, מיקוד 51647, בני-ברק, לא יותר מט"ז בשבט.
יש לציין: שם, כתובות, טלפון, גיל, שם הישיבה בה לומד הבוחר.
פרטים על המבחן בטל' 5704932-03.

את שולחן ערוך המקוצר - ג' כרכים, ניתן להציג בטל' 111-6748903, מחירו 100 ש"ח.

שאלות - שלב א'

- 1) דבר שאיןנו מלאכה גמורה, אסור מצד שבות, האם מותר לומר לגוי שיעשה המלאכה?
2) האם מותר מערב שבת לכוסות הקדרות המונחות על הפלטה, ומתי מותר בכל גונא?
3) קדרה שניטלה בשבת מעל גבי הפלטה, באיזה אופנים מותר להחזירה?
4) מתי מברכים על הדלקת הנר, קודם ההדלקה או אחריה?
5) האם מדליקין נרות ביום טוב, ומה הטעם?

- א) המתפלל ביחידות האם יאמר "יום הששי" וכו' ביחידות, או עם אחר, והטעם לכך.
ב) מהו דין יין מבושל או שיש בו צורך לקידוש?
ג) כמה פסוקים קורא המפטיר מסווג הפרשה? פרט!
ד) אם יש להניח לתינוקות לאכול או לשות משעת גמר סעודת שלישיית קודם הבדלה, ומדוע?
ה) שכח או נאנש ולא הבדיל במוצאי שבת, עד אימתו יכול להבדיל (בשם ומלכות)?

פינת הספר

בהנחלת עוזרא חטבי

מבחן ספרי קודש ומגוון ספרי קריאה, וכן ספרי מכון "פועלת צדיק"

- שירות أدיב -

מאה שערים 21 ירושלים. טל. 02-5370566. פלאפון 052-638701

פועלת צדיק - על שם מהרי"ץ זצוק"ל גאון רבני תימן והפארתם

עמותה ארץית להפצת תורה ומורשת אבותינו ק"ק תימן י"א בראשות הרה"ג יצחק רצabi שליט"א, בני ברק * מכון להוצאת ספרים וכתבי * בית מדרש וככל אברכים * שיעורי תורה למבוגרים, ילדים ונשים * כנסים ועצירות * קרון "מעשה נסים" * ארגון בני הישיבות * עולגנים תורניים * יומא דהילולא כ"ח ניסן * פסקי דין הלכה למעשיה

קבלת קהל ע"י הרב או שאלות בטלפון, אך ורק בין השעות 2.00-2.30 בצהרים. 9.30-10.00 בערב - בלבד

המשרד הראשי - מנהל הרב עמנואל בשاري שליט"א, רח' טביב 6 נתניה.

טל. 09-8651725, פלאפון 052-598060

חברי הנהלה: * מזכיר הרב, ארגון כנסים ועצירות, יה"ס ציבור:

ר' שלמה צדוק, טל. 03-6776266, פקס. 03-5743723.

* מרכז נסיך בני ברק, ארגון בני ישיבות, שיעורי תורה לילדים, ערכית עולגנים:

ר' אבנר לדאני טלפון. 03-6748911, פלאפון 050-869297

ר' יואב שלם טל. 03-5785671.

משרד נתניה: רח' הס. 6.

מען למכתבים: ת.ד. 1719 בני ברק. מיקוד 51117

טל. 09-8651725, פלאפון 052-598060

לתרומות: בנק המזרחי סניף מס' 422 סמלנסקי 4 נתניה, השבעון מס' 1871111

המעוניין לתרום להוצאה העלון לע"ג או להצלה וכוכו, פנה לר' שלמה צדוק הי"ו

מסלול ודרך לעדתנו - בזמן שמחתנו

וכיוון שדיברנו על דיקוק התורה, טוב להזכיר כאן מעשה שהיה בדורות הקדמוניות לפני המצאת הדפוס שהיו כתובים הכל בכתב-יד, והיה סופר דידיון בשם ר' משה ובראו, שביקש ממנו עשר אחד שייכתו לו תנ"ך מודז'יק, (ואצלנו זה נקרא תאג'). אנשים חולבים שתאג זה רק תורה, וזה לא נכון. אלא כל התנ"ך גם נקרא תאג (תיגאן ברבאים). אף בארץות אחרות קראו לוה כרך). ובסיום עשו מסיבה גדולה. ר' משה ובראו, כתוב לבו בין, פלט משפט: מי שימצא טעות, אני מהזיר את כל הכסף ואיפילו את כל השכר של כמה שנים! - משום שרצה להראות כמה גדולה יגיעהו - ואיפילו אם תמצאו במקומות חירק שווא או צרי, אני מהזיר את הכסף.

לקחו את הספר, פשפו ומצאו טויות - במקום חירק יש שווא. ביקש את הספר להראותו, וראה שהוא נכון. ומרוב צערו, נשרה דעתה מעינו ונפללה על

הספר, והוא התבדר שלפוי האמת לא היה זה שווא אלא אליה לכלוך שנדק על הספר, והיה נראתה כאילו זה שווא. וכן מהרי"ץ - כמו שיעודו - עמל על כל דקדוק וכל קוזן. תוך בתפילה והן במרקא, וכלבבו אנהנו עושים יומא דהלווא כבר שנים רבות בכ"ח ניס...>.

גם ב"ה שנושא השירה ניתקן, כיון שישנם לאבוננו זמירים שמרכיבים על מילוט הקודש מגיניות של ערבים ועגבים, והציבור כלל לא יודע מות. וב"ה שכאן יש לנו מושרים טובים שקבלו את ההכוונה, אשריהם. וצריך לשמר על טוהר השירה, כיון שהיא וה בא מעוק הנשמה, וכ슷טמאים אותה הגות שיר קודש בצוורה של טומאה רח"ל. אם רואים שמהמשות ומהתנות המערבות שיר קודש בצוורה של טומאה רח"ל. אם רואים שמיינן בלאו,

חלק מבתוורי היישוב שזכה בכנס בעולם "גנדי היין" בני ברק

ולעבירה. וכשחורתית ודרשתי, התברר שהוא שומע שירי תימן במגינות כאלו, המערבות שיר קודש בצוורה של טומאה רח"ל. אם רואים שמיינן בלאו, לא יוצאים עם הרגשה של קדושה ותרהה כמו בדורות שעברו שהו ממש מגיעים לדמעות מהשירה, זה מהות שאין השירים טהורם וקדושים. והיו אין זו שירה אלא שיגען. וכל המטרה היה בשמה וה שירצו בעלי הראש, רק עם הרגילים... ויה"ר שנכח לנוamar בזמור של חג "בקול רינה ותודה המון חוגג", בבני בית מקדשנו, אמן ואמן.

כעת זמן
שמחתנו. זמן של
שומה גדרלה לנו בימים
האלה, שמהרי"ץ כותב
כיון שימים אלו ימים
המיוחדים לשחתת
הרجل, וזה זמן של
שמחה. כמו שאומרים

חלק מן הדברים
שנשא הרה"ג
יצחק רצאי
שליט"א בטכס
סיום מחזור ב'
של מבחני ש"ע
המקוצר

בנוסח התפילה "זמן שמחתנו", ואומרים זאת גם בשינוי עיצור, אסור אדם נכנס בלבד דאגה ועצבות. וכמובן שכל השנה לא טוב להיות בעצבות. וגם אם צריך להיות עצוב לפעמים, זה צריך לחפות מהר.

אבל ביום הילו צריך להיות שמה גדרלה, ואין לנו שמה גדרלה משחתת התורה. כמו שרואים מהchorim שחקו על לימודם. עוצמי ראייתי את התשובות המובהקות של הבוחרים שוכו בפרסים, ורואים שם הבנה נפלאה וידיעות מופלאות, אף בדברים דקים מן הדקים. ואילו לא ראייתי, קשה לומר שהייתי מקבל את הדברים כמו שרואים אותם כתעת. ממש פרטני פרטם וחידושים הנוגעים להלכה למשעת. הם פך המשם הטהור. ובעו"ה נראה בדור הבא דור מבוסס בידיעה ברורה, בהלכה, במסורת ובמנהגים. כי עד עכשו היה - לצערנו - הרבה טשטוש בלבול. והקב"ה זיכה אותנו להביע את התורה שבעל פה למצות אותה בספרים...

רוב הציבור אכן נראה ראה את החוברת "מסלול ודרך" שהזאננו לאור ויחילנו לכבוד יום זה, והדברים הם חם חשובים מאוד. מי שיעיין ויפין אותם, יבורך. כיון שלצערנו אנו בדור מובלבל, והעדת שלנו בפרט נתונה בין הפתיש לסדן. לבני עדתנו יש קשר לכל החוגים. וכל אחד מושך לכיוון שלו. ובודאי שלא הגענו לסוף "המסלול". אבל יש לפחות התחלת, לדעת כיצד לתყן את הדרך. וב"ה שיש לנו מורה דרך, מהרי"ץ זיע"א, שהוא אדם גדול בשלמותו התורה ובדיקת התורה.

ה Halachot Chonka

א. מותר לעשות מלאכה ביום חנוכה, אך יש נשים שנוהגות לא לעשות מלאכה (ואפילו לא לבשל) כל ומחרות דלקות, דהיינו מולוקט מהלכות חנוכה - שנעשה על ידי חבל שהאכילה יהודית את מלך יון, לא הנג זאת בקהילותינו. ב. מנהגנו פשוט שבעל-הבית לבוד מדריך בלילה הראשונה נר אחד, ובשניה שתי נרות, וכן מוסף עד שליל שמיini מדליק שמונה. בין שניי נרות בבית מורבים או מועטים. ואין לשנות. ולא דליק במקום שמדליקין נרות כל השנה, כדי שהוויה הרבה שם נרות חנוכה.

ג. מנהגנו שמן הדלקתן הוא סמוך מעט (כמה דקוט) לפנוי צאת הכוכבים. ולא יקרים ולא אחר. וכן נגנו מכמה מקומות לצאת מבטתי-כניות אחרי תפילה המנחה (שמהפכלים סמוך לשקעת החמה, ומוסים לאחוריה) כדי להדלק בלילהם, והח"כ חזרוים להתפלל ערבית. ויש מקומות שיוצאים להדלק רക אחרי שישימו תפילה ערבית. ואסור לעשות שום דבר קודם הדלקה, אפילו אם הגע הזמן וудין לא התפלל ערבית, יתפלל תחילת ואח"כ דיליק, וקודם שידליך, יקוץ כל בני ביתו לפרסס הדבר.

ד. נרות חנוכה שמדליקין בבית-הכנסת, הם לפרסום הנס לאנשי בית-הכנסת עצם ולא לעובדים ולשבטים. לפיקד צירק להניהם במוקם גבוהה הנראה לכלום, ואין צריך שייאו מהחולנות חזקה, ובכמה מקהילות אשכנז נגנו להדלק בבייח"נ גם בשחרית ללא ברכה וכור מקדש, ואין מנהגנו כן.

ה. מוכאר בגמרא ובפוסקים מי שיש לו שני פתחים בשתי רוחות, ידלק בשניהם

מן חח' שבח, ונראה לי שבמננו ע"פ שמדליקים

בחולנות הניכרים לרשות הרבים, מכל מקום ש"ע המקוצר חלק ג' בדף-כלל חד לא שיר', כיון שיש מילוט שונים בזמנן והדלקה, מפני קיבוץ בני גליות שונות במקומות אחד. שיש מדליקין בתחלת השקיעה (כעדת כמה ראשונים והג"א) ויש בזאת הוכחים, יש כפי דעת רבניו גם ששתית שקיימות הן, וכן יש שאין מדליקין בחולן אלא סמוך לפתח, אם כן הראה יש לו במאה לתולות. הלך יידליק במקומות שיורט מתרפס הנס לרבים, ואני ציריך יותר.

ו. במצואי שבת, מנהגינו להדלק נרות חנוכה קודם התبدلה, הן בבית הכנסת והן בבית. ויש נוהגים בverts לחדיל תחילת.

ז. ברכת ה"סוגנגי" המתווגנת בשמן (שנוהגים כן לאכול ביום חנוכה, וכור לבס שנעשה בשמן), בתחילת "ברוא מני מזונות", ולבסוף "על המחהה". ואיפילו אם קבוע סעודתו עליהם. שאין זה דומה לעוגות שאר מיני פת הבאה בכסנין שմברכן עליהם "המוחזיא" וברכבת המזון בקביות סעודה, כי טיגון מוציא מתורת לחם כמו בישולן. ת. גומrin את ההלל בברכה לפניו ואחריו, כל שמנת ימי חנוכה, ומונגן הבלדי לאמרנו בקרירוי, דהינו שהש"א אומר והן עונין הלוליה וכו'. ובasmaei אמרים אותו כל הקלה ידה.

ט. בזמנן שמצויאן בשבת ס"ת שני לקרות בשל חנוכה, ומוחיירן את הספר הראשון, מנגנון לומר "מוזמור שיר חנוכת הבית", וכן בראש חדש טבת.

י. יש שנגנו לקרות מגילתبني חמונאי בשבת של חנוכה אחריו ההפטרה או קודם המנחה, לפרסם הנס בישראל.

שמעה שבלב

הרבי עמנואל בשארוי שליט"א מנכ"ל "פעולת צדיק"

הרבי משה נהרי שליט"א מנהל המחלקה לתרבות תורנית ארץית

ב הסוכות יישן שני מזכות: מצוות יסיבה בסוכה, כנאמור "בসוכות תשבע שבעת ימים", ומזכוה שנייה - נטילת ד' מינימ. כנאמור "ולקחתם לם ביום הראשון פרי עז הדר" וכו'. המצווה הראשונה טעםה "למען דען" דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל". התעם למצוות השניה הוא "ושמחתם לפני ד' אלוקיכם שבעת ימים". המצווה הראשונה מנציחה את העבר, והמצוות השניה את התהוו. ב"חנין" שואל, מה תעס במצוות אלו? ומסבירו: המצווה הראשונה, שאם נזכיר את חסד ד' שכך עליינו בעניינו כבוד, שהציג אותנו מהתקאה ומהחומר של המדבר. המצווה השניה טעםה כיון שימים אלו ימי שמחה אחר איסוף התבואה וזמן שמחה הגשמי - דזוק או צrisk ליטול את הד' מינימ שמשוחחים לב רואיהם, שנשמה כד' בתורתו, כדי לשעבד לב האדם לד' יתרון.

נשאלת השאלה: אם המטרה היא השמחה, כיצד נקיים את השמחה ע"י כניסה לצירף קטן, ללא ציווי התורה היה צריך להיות היה - אדרבא - לכלת בית מלון וכדו'?

מסבירים זאת ע"י מישל: בן מלך لكم בעցבות ובדייגאון. דרש המלך ברופאים שירפאו לבנו, ולא מצא. יום אחד הגיע רופא שטען שאם ילبس הבן חולצה של אדם מאושר - זאת תהיה רפואתו. וילכו עבד המלך, וחיפשו אצל בעלי מלונות, אדם מאושר. ושאלו לבעל המלון, האם אתה מאושר? ואמר שאינו מאושר כלל. וכך חפשו בכל המדיינאות, אדם מאושר, ולא מצאו. עד שהגיעו לרועה צאן, אשר טען כי מאושר עלי ישתלם וכדו'. אלא היה כל מעניין אותו אתנו, שהיה ספר עורך ומוסדר לא שורת עקרונות והשלמות ולא שיקונים, אלא ספר מכובד.

לי כלום ואפילו חולצת, لكن אני מאושר.

הנ בשל לעניינו הוא, שהקב"ה מצואה לעם ישראל: אם ברצונכם לשמה באתם, אדרבא, צא מהבית, ולך לבית הפשות, ללא הכרזאות והשתיחים, ולא שום דבר קבע. קירות עץ, ותקרה - שהיא עיקר הבית - עשויה מעלים וענפים, ורק כל עם ישראל בין עני ובן עשר. רק כך הדרך להגיא לשמה הארץ בשם הקב"ה. ורק גם הקב"ה מצואה על ארבעת המינים, שייכרו שהשמה היא לשמה הארץ. ורק כך השמה היא אמיתי. ואפילו בשמיין עצרת, שהוא שיא השמה, אז לא צריך כלל אפילו את ארבעת המינים, כיון שיש את התורה לא צrisk שם תזכורת.

אני חשב שאנו כתעת נמצאים בשמחת תורה אמיתי, שאנו רואים יצירות תורניות מופלאות, שלפנינו כמה שנים כל לא היו. וראינו אצל שאר עדות ישראל שמוציאים ספרים, ואנו לא ידענו שיש כלל ספרים לעדתנו. ופתאום רואים איזה עוזר רוחני יש בקדשו, וכל פעם הרבי רצאי שליט"א מפתיע אותנו בעוד סידרת של ספרים, ולכלום יש בקוש עזום, וככל שמספרים הביקוש גדל וגדל. ואין שמחה יותר גודלה מזו, שאנו רואים את השגשוג של מורשת יהדות תימן, להנחלת את אוצרותיה לכל העדות.

רב אליעזר קאפק שליט"א
וועיטה מנכ"ת
להולדת הבן נ"י
נכד לר' שלמה צדוק הי"ו
חבר הנהלת "פעולת צדיק"
הי רצון שיזכו לגדלו ברוב
נחת ושלוחה לתורה לחופה
ולמעשים טובים.
הנהלת "פעולת צדיק"

תנומינו לירידנו היקוד
אשר סינואני הי"ז
מירושלים
במות עליון אבינו ז"ל
תנומנו מן השמים
פעולת צדיק

הוֹצְבָּה שְׁנִתִית
של סדר לימוד שולחן ערוך המקוצר
(3 חלקים "אורח חיים")
מוסדרת לפי ימות ו:white>ה השנה
ע"י שיבוץ
חמש הלכות ליום
המעוניין יפנה לר' מאיר לוי בטל.
02-6420535

חנוך

מהה גודלה היא לנו הום זהה, שמחת בני היישובות, שמחת התורה, בראותו את ריבוי הציבור. ויה"ר שיתקדים בו יופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגביה" עד שנמלא אולמות אפילו של עשרה אלפיים אש.

ידוע, שבഗודלה הסוכות יש ד' מינימ - אטרוג, לולב, הדס וערבה. האטרוג מסמל היהודי שיש בו תורה ומצוות. והlolav שיש בו תורה ללא מעשים טובים. הדס והמעשים טובים ללא תורה, ואילו הערבה - לא תורה ולא מעשים טובים, וזה נקרא עם הארץ. במשך שבעת הימים מחברים את כל המנינים יחד, כדי שבחמש שבעת הימים ידבק בערבה רוח מהצדיק. ושבعة הימים הם כגדן שנותיו של האדם. כנאמור "ימי שנותינו בהם שבעים שנה".

וביום האחרון, כשהרבעה נשארה ללא טעם ולא ריח, היינו שלא קיבל כלום מהצדיק, לכון זוכרים אותו בקרקע, ללא ברכה. ר' אליעזר אומר, עם הארץ מצווה לנוחרו כדוגמת היכירויות של היהיות בשבת. ושאלתו תלמידיו, למה לבוחרו ולא לשוחחו? אמר להם, שאפילו ברכה לא צrisk. וזה גם מה שעשושים בערבה, שהוחוטים אותן אף לא בלא ברכה, כמו עם הארץ.

לא מזמן החזאנן דיוואן, והתגבורות נפלאות. ולא היה כבושים זהה עד עכשיין. תמיד היו שרירים את השירים בעדריות ולא מבנים מה אומרים. ובעוד הכל עורך ומוסדר בצורה נפלאה. ולא היה כל מל מעניין אותו אם ההשקה שווה או לא, אם זה ישתלם וכדו'. אלא מה שעניין אותנו לא שורת עקרונות והשלמות ותיקונים, אלא ספר מכובד.

דבר נוסף שלקחה עמוות "פעולת צדיק" זה לפתח את בני היישובות בcheinhetן "אם אין גדים אין תישים" שייכבו בكومה זקופה ובידיעה ברורה בראשי מנהיגיהם, בטעמייהם ובמקורותיהם, ללא מגמות וחוסר ידיעה.

וברצוני לבקש מהצדיק הקדוש שכל מי שיכל לתרום הן בממון והן במיללה טוביה - שגם זה דבר חשוב מאד - יבורך, והקב"ה ישלם שכרו.

הוֹצְבָּה

שכָל הַמּוֹן קוֹפֵץ וַיְשִׁב בּוֹ חָג. וְאֵיכָה השם חֲגָב יִכְלֶל לְהַתָּאִים לְכָל סָוגֵי הארכָה
שָׁהַם כּוֹלֵם קוֹפְצִים וְחָגִים. וְכֵן מְשֻׁמָּעַ מְאוֹנְקָלוֹס שָׁתְּרַגּוֹם "וּנְהִי בְּעִינֵינוּ כְּתָבָבִים"
- כְּקִמְצִין, וְאַילוּ בְּפִרְשַׁת שְׁמִינִי תְּرַגֵּם אֶת הַחֲגָב - הַחֲגָב. וְהַהְבָּרָה, שְׁבִּרְפָּשָׁת
שְׁלָחָה לְאֶתְכּוֹנוּ הַמְּרַגְּלִים לְזֹמְרָה שְׁהִיוּ דּוֹזּוֹקָא כְּחֲגָב וְלֹא כְּסָלָעָם וּכְדוּ', אֶלָּא כְּמוֹ
הַחֲגָב, דְּהִיינוּ קָטְנִים. וְכֵן מְצִינוּ בְּתִפְלִית שְׁלָמָה הַמְּלָךְ בְּדִבְרֵי הַיּוֹם שְׁמוֹזָרָה חֲגָב
בְּלַשׁׂוֹן יִתְּהִיר, וְהַכּוֹנָה לְמִין הַכְּלִיל. וְהַפְּשָׁת בְּמִשְׁנָה בְּחוּלוּין "אמֶר ר' יוֹסִי, וְשָׁמוֹ
חֲגָב", אַיִן פִּירּוֹשׁ שִׁיקְרָא שָׁמוֹ הַפְּרַטִּי חֲגָב, כַּיּוֹן שְׁהָא מְדָבֵר עַל כָּל הַמִּינִּים.
אַלְּאָ שִׁיְהִיה מִשְׁמָחַת הַחֲגִים. וְכֵמוּ בְּאֶרֶבֶת שְׁלַמְזִירִים שְׁהִיא שָׁמֶן שָׁבָעָה מִינִי.
אֶרֶבֶת, כְּמוֹ שְׁדָרֶשׁ חֹוֵל שְׁמוֹזָכָר ז' פֻּעָמִים אֶרֶבֶת, בְּגַלְלָה שְׁהִיוּ שָׁבָעָה סָוגֵי אֶרֶבֶת.
וְאַעֲפָ' כּוֹלֵם נְקָרִאים אֶרֶבֶת, אֵיכָה השם הַמְּקַבֵּיל לְשֵׁם הַכְּלִילִי שֶׁל חֲגָב הוּא גְּרָא.
פְּשָׁוט, וְהַבְּעֵרְבִּית וְהַבְּעֵרְבִּית, הִיְינוּ הָךְ. וּנוֹמֵצָא שִׁישׁ לְגַוּ מִסּוּרָת אִישׁ מִפְּנֵי אִישׁ,
שְׁשָׁמוֹ חֲגָב, וְכֵן מֵצַאֲתִי לְאַחֲרֵי מִתְּמִימָן הַקְּדָמוֹנִים שְׁמוֹתְרָגָם הַשְּׁנָה לְבָרְבִּית,
וּכְתָב "ר' יוֹסִי אֹמֵר וְשָׁמוֹ חֲגָב" - "ר' יְהוּנָה יִסְמָא גְּרָא". וְהַדְּבָרִים בְּרוּרִים. וְכֵן
הַגּוֹנוֹנִים מְזֻכְּרִים אֶתְהָוֹן בְּשֵׁם גְּרָא, כַּיּוֹן
שָׁהַם שְׁמָשׁ כְּשֵׁם כְּלִילִי. וְכֵן מְשֻׁמָּעַ בְּמִלְאָכָת
שְׁלָמָה" שְׁכָל הַמִּינִּים נְקָרָא חֲגָב, וְכֵמוּ
שְׁהַבָּאָנוּ לְעַיל בְּשֵׁם רְשָׁי".

עגין הקושיא השניה שמרשי' משמע
שהרגלים צריכים להיות סמוֹך
לצוארו, ש"ר חיים בן עטר בנה יסוד גדול
מרשי' לאסור את החגב, כבר השיבו ע"ז
בעל ה"נופת צופים" וכן החיד"א ב"מחזיק
ברכה", וכן בתימן בספר "מרפא לשון",
שאמנם רשי' כך כתוב, אבל ההלכה דלא
כרשי'. וכן המסורת שלנו היא לא כך, ואחת
מהטענות שיש על רשי', שכחיהם בדקו
בכל העולם, ויש כעשרים אלף מני הגבים,
ואין אפילו אחד שרഗלו סמוכים לצוארו.
ורושי' הרוי הוא נקרא פרשן הדת. וגם רשי'
אומר שיש אצלנו הרבה מאלו. ואיך יכול
להיות שאין זה נמצא היום? ועוד טענה
חוקה יש. וכי רשי' ממציא תנאי בהלכה
שלאל הזוכר במשנה ולא בגמרא ולא בשום
אחד מן הפסיקים? שזה הזכור רק ברשי',
שיהיו רגלו סמוכות לצוארו.

א ב' מה שנראה לפ' האמת כמו שהAIR ה' יתברך את עניינו, שגם רכינו. אלא שצורך לפק נוכן את רשי', לרגליו. סמוך ל'צוארו'. נקודה. ואח'כ' וכ'ו. והיינו בדיקות פורק מההביבנו. גנות - הכריעים - הם סמוך ל'צוארו', אלא כיair כן, שקשה, שהרי תמיד רגילים הם הקדמים. ולכן מסביר "ממועל לרגליו" סמוך ל'ימים הם סמוך ל'צואר. ואח'כ' כתוב "יש לו נוכן ואמיתי למעין ברשי'" בפניהם. והוא הם הרגילים הקטנות, וזה לא נוכן. כיוון לע' בע' כתוב מפורש שהכריעים ממועל לדבבנו מדברי ר' מלוניל וכן הראה'ה כוונחות הם אחוריות ולא קדימות. מסורת אבותינו היא מודוקדקת, מוכרתת עד ריך' לדעת כי מה שחשיבות לנו זה לא הטעם לרר את ההלכה ואת מסורת אבותינו. כיוון גרא וסעיפים בש'ע. וע' להגדיר "שכחנו"? ווח את כל התורה כולה? צריך לחזק את חזור לדור. (בעזרת ה' ובבל'ג', עוד נפרסם דלעיל, שאין שם חשש פקופוק באכילת שראל).

**את אלה מכם תאכלו
את הארבה למיינו
חנבים אלו שהיו אבותינו אוכלים**

וברס"ג שתרגם החרבאים אלגביד. ואת הארבה למינו - אלגראד. ואילו במרגלים

חָבֵב גַּדְבָּל, וּבָמְרָגִילִים תְּرַגֵּם גַּרְאָד. הָא כַּיְצָד?

בן ודרי צ"ל שהשם חגב הוא שם כללני של כל מיני החגב. וזה מפוזר ברשי" במשמעות חולין כי "חגב, סלעם, וארבבה, כולם שמות גיבים". וכן ארבה וזה שם פרטיו ושם כלליג'. והסבירה שהגב משמש בשם כלל הוא משומש שארבה נקרא ארבה על שם ריבויו, שמתורבתה מאוד מהר. וגם הוא הרבה בכמוות. ותגראות נקרא כך ע"ש שמליך השדות. משמיד מכללה ומהסל. כתفسיר "וأنني איש חלק" - אגדד. וסלעם, ביאר האבן עוזרא, ע"ש שעולה בסלעים. והחרגול, והוא עוזה חורמים בגלים, שהוא מהדור הארץ. והגב, לענ"ד פירושו הג בו. שחג פירשו ריקוד וקפיצה. וכמו "יחוגו וינועו בשיכור". פירוש, מנתר. וכן פירש מהרי"ז על הפסוק במזמור של החג "קול המון חוגג", מלשון קפיצה וריקוד. וזה פירוש

אחרונה יצא לאור ספר בשם "הഗדים והארבה", ע"י הרב יואל שורץ שligt"א, מומחה ידוע לחרקים ובכשרות, ור' נתנאל שור נר"ג, שהוא בקי במקצוע הזה. כתעת דורותים מרבני תימן הכרעה. שהרי יש לתימנים מסורת בארכיה (הנקרא אצלאנו גראדי). האם ניתנת לחדר זאת כוון, והאם הוא מותר באכילה גם לשאר עדות. וכמוון לא מתכוונים שיבואו לבאן ארבה בצורה מזיקה, אלא גידול מבוקר בתנאים שלא יזיק. מתרבר שזה מונע מהלוות לב. אני זוכר, לפניו כ-25 שנה מישחו אמר לו שהתרעם שגם לתימנים התחליו להיות מוחלט לב. שעוד או זה לא היה נפוץ כלל אצלם, כנראה בזכות הגראד. אבל לא זה מה שמעניין אותנו. אני לא דוקטור ולא רופא. אותנו מעוניין הלב הטהור של התימנים זה העממת וזה העשאה האלהים. אם הלב הגשמי הוא חולה ח"ו, כנראה שגם מבחן רוחנית יש בעיה בלב.

א בל רצוני לדבר מבחן ההלכתית. בתורה נאמר מפורש: "את זה תאכלו

את אלה מאת הארן חניכים אלו שהיו

מכל שרץ העוף החולק על ארבע, אשר לו כרעים ממעל לרגליו לנתר בהן על הארץ, את אלה מהם תאכלו את הארכבה למינו, ואת הסלעם למינחו, ואת החרגול למינחו, ואת החגב למינחו". וגם סימני הארץ ידועים במשנה ובגמרא ובפוסקים. כגון: כנפיו חופים את רוכבו וכו'. ואעפ"כ נשתחחה מסורת זו ברוב קהילות ישראל. ובעיקר שיש שתי בעיות שנדרן בהן כאן בקיצור. א) רשי"י בפירוש התורה כתוב " אשר לו כרעים ממעל לדגליו - סמוך לצוארו יש לו כמין שתי רגליים, מלבד ארבעת רגליין, וכשרוצה לעוף מתחזק באוטם שתרי רגליים ופורת. ויש מהם הרבה. ואין אנו בקיאים בהם". וא"כ רשי"י כתוב שהכרעים הם סמוך לצוארו. ואילו בארכה הידוע בזמננו ושאכלו בתימן, הרגליים הגבוהות הם לא סמוך לצוארו, אלא בחלק הגוף. **האהובין.**

ב) קשה, שבמשנה במסכת חולין כתוב,

ר' יוסי אומר שצדקה שיהיה שמנו חגב.
והלכה כר' יוסי. ואילו התימנים קוראים
לו גראד ולא חגב.

1 האמת שאין זו קושיא, כיון שהרמב"ם אמר "שמונה מיני חגבים טהורין. הגב למיןון, סלעם למיןו..." משמע א"כ מהרמב"ם שהחגב אין זה שם פרטני, אלא שם כללי. שפתוח "שמונה מיני חגבים הם", ואח"כ פרט שמותם. ואילו מה שכותב בתורה "את הגב למיןנו", הכוונה לשם פרט של דבר שקוראים לו הגב. ויש עוד פסוק בישעיה "היושב על חוג הארץ

וברס"ג שתרגם התרגומים אל גנדי. ואנו הארבה למינו - אל גנדי. ואילו במרגללים וירושיה כחכמים", שם התפסיר "כאאל-גראד".

שאמרו "ונגיי בעינינו כחכמים", תרגם "אלגרaad". נמצא פעם תרגם את המלה **חכבר** גנדב, ובמרובלים ברוחו גראד. בא ביצראן?

ל כן ודאי צ"ל שהשם חגב הוא שם כלל-יש של כל מיני החגב. וזה מפורש ברשי"י במסכת חולין כי "חגב, סלעם, וארבה, כולם שם תגבים". וכן ארבה זה השם פרטני ושם כלל-ו. והסיבה שחגב משתמש בשם כלל-ו הוא משומש ארבה נקרא ארבה על שם ריבויו, שמתרבבה מאוד מהר. וגם הוא הרבה בכמותו. ותגראות נקרא כך ע"ש שמהליך השדות. משמיד מכל ומחסל. כתפסיר "ואנכי איש חלק" - אגדת. וסלעם, ביאר האבן עוזרא, ע"ש שעולה בסלעים. והחרגול, והוא עוזה חורמים בגלים, שהוא מהדור הארץ. ותתגב, לענ"ד פירושו חג בו. שחג פירושו ריקוד וקפיצה. וכך כמו "יתגוו יונעו שכירור". פירוש, מנתר. וכן פירש מהרי"ז על הפטוק במזמור של החג "קול המון חוגג", מלשון קפיצה וריקוד. וזה פירוש

שוחנו הטהור בליל שבת, חלק משירים אלו כתובים אף הם על דרך הקבלה, וכן "לחם תודה" שהוא הידושים, באורים והשלמות לספר "שער קדושה" לגאון המפורסם מארי יהיא צאלח (מהרי"ז).

מדותיו התורומיות

מתוך תשוביתו בספר "חן טוב" יכולם אנו לעמוד על גודלו העצומה ומידת העונות שלו. גם כאשר החל על חברו, ואיפלו הצערם בוחר, לא אמר "קבלו דעתינו". אולם כאשר נגע בדבר פנים בתורה שלא כהלכה, היה מארי יהיא נלחם את מלחתה של תורה, להעמיד הלהלה על דיוקנה. מארי יהיא נחבר בנפש פיטות, וחיבר שירי קודש בים, בהם נתן שבת והלל לבוראו, ובויא את בטחונו הגדל בנה, ודבקתו בברואו.

קדושות ופרישות

מארי יהיא מצא את פרנסתו מכתיבת ספרי תורה. במלאת קודש זו עסק מארי יהיא בקדושה ובטהרה. בכל וטב כדי להושאף קדושה על קדשותו, ובげיעו לכתיבת האוכרות היה טובל טבילה נוספת, ונכנס לחדר לפנים הדר, שם כתב את האוכרות על פי כוונות הקבלה:

ספר נכדו מארי סעדיה אלנדאך:
"בילדותי הייתה רגיל לשוחות אצל סבי. פעם תקפני השתק רב לדעת מה הוא מעשיו בשעה שהוא מתבודד בחדר לפניים חדר, ועל כן הסתרתי בהדר הסמוך להדרו הפנימי והמתנתני עד אשר נכנס הסבא וsegar אחורי את הדלת. אז יצאתי מהמשמרם יבחן בו. הוא מיהיר ואסף את בני ביתו ונמלט עימם לעיר בוכמן שהותה תחת שליטונו שלמושל עצמאי אשר לא היה כפוף לאיזם מצנע. שלושים שנה ישב מארי יהיא בכוכבן, בה התקבל בכבוד רב, מונה לאב בית הדין, ועמד בראש הישיבה. כשחזר לצנעא, קיבלו אותו חכמי העיר בשם ובסכוב רב. מיד עם בו או קיבל על עצמו את ראשות "הישיבה הכללית" - הישיבה הגדולה בעיר, בה הרבה תורה עד שתים עשרה שנים עד יום פטירתו.

צאצאיו

וכה מארי יהיא בדיחיו וצאנצאיו היו גדולי ישראל. בנו, הגאון מארי עמנואל בדיחי כתוב חלק מהידושים בהיותו אסור בכלא. אביו העתיק את החידושים לספרו "חן טוב". הבן השני הוא הגאון מארי שלמה בדיחי שהביר את הספר "עלות שלמה", פירושם על התורה, שיצא לאור לפני כמה שנים ע"י מכון "פעולות צדקה".

נכדיו של מארי יהיא, בניתו, הם הגאון מארי אברהם, מארי שלמה, מארי מאיר ומארית סעדיה אלנדאך. נכד אחר הוא מארי יהיא בדיחי שהקים בית הכנסת ובית מדרש לילדי ישראל, בנטו על שכמו את כל עול ההזקקה של מוסדות אלו.

פטירתו

בחג הסוכות שנת תרומ"ח, ביום טוב שני של גליות, בהיותו בן שמונים וחמש שנים, נפטר מארי יהיא לעולמו. היה זה אבדה קשה לעם היהודי, ובפרט ליהודי תימן, שאחד מקברניתה עוזבת.

אם קיימת עלאכה?

כיצד מרגשים את מעלהם וקדושתם של ימי החנוכה? אחרי הדלקת הנרות, ישבים למשך כחצי שעה, איש וביתו עם כל הילדים סביב השלחן וקוראים לפי הסדר בחוברת הנפלאה הנקרתת

מאי חנוכה?

החברת מכילה את מגילת בני חסונאי, עם ביאורים נאים, מדרשי חז"ל ופירושים נחמדים, מוסדרת לקרייה דבר יום בימיו, משיבת את הנפש, ושותה לכל נפש. כמו כן כוללת את הלכות חנוכה מותק ש"ע המקוצה. להשיג אצל המפיצים. המעוניין בנסיבות יפנה לר' עמנואל בשاري טל. 25-8651725, או אצל משפחת רצאבי טל. 03-6741445.

ילדותו

מארי יהיא נולד בצענעם בירת תימן, בשנת תקס"ג לאביו מארי שוכר, יהודי תורاه, אשר תרמה רכובות ברוחניות יהודית והופרטה כאחת המשפחות העשירות בברות, הרים וסופרים גדל מארי יהיא באירה של תורה ויראה, ומילdot נרכו בו חכמה תורה, חריפות עצומה ובקיאות בכל מכני התורה, בוגלה ובנטרא.

צנעה וישיבותה

תפארתה הגדולה של קהילת צנעה הייתה על היישובים הקדושים ובתי המדרש בהם למדו יומם ולילה. היישוב הגדולה מכלן הייתה זו שבבית הכנסת "בית צאלח", ונודעה בשם "הישיבה הכללית". אליה הגיעו שאלות מכל רוחבי תימן, כדי שגדולי הדור ירוו לעם את הדרך בה ילכו.

גולת

לאחר פטירתו של ראש הישיבה, נתנו החכמים את עיניהם במארי יהיא, והעמידו בו בראש הישיבה. כלתת הלשונה מרושעת, נערץ מארי יהיא והושך לבית הכלא. בראותו כי התקדש מארי יהיא, אמר את השם המפורש, וקבע מבית הסוהר מבלי שמי מהשומרים יבחן בו. הוא מיהיר ואסף את בני ביתו ונמלט עימם לעיר בוכמן שהותה תחת שליטונו שלמושל עצמאי אשר לא היה כפוף לאיזם מצנע. שלושים שנה ישב מארי יהיא בכוכבן, בה התקבל בכבוד רב, מונה לאב

בית הדין, ועמד בראש הישיבה. כשחזר לצנעא, קיבלו אותו חכמי העיר בשם ובסכוב רב. מיד עם בו או קיבל על עצמו את ראשות "הישיבה הכללית" - הישיבה הגדולה בעיר, בה הרבה תורה עד שתים עשרה שנים עד יום פטירתו.

תלמידיו

תלמידים רבים מארי יהיא לעת דקנתו. בין גדולי תלמידיו היו הגאון מארי שלום הלוי אלשיך, שלימים היה רבה והראש של קהילת התימנים בירושלים, הגאון מארי שלום חבוש שמי לאת מקום רבו בראשות הישיבה, ונכדו בן בתו הגאון מארי אברהם אלנדאך, מחבר הספר ש"ת זיכרוני איש".

ספריו

כרash הישיבה הכללית היה מארי יהיא הכתובת לכל בעיה הלכתית אשר הטעירה בתימן. שאלות רבות הופנו אליו מכל רוחבי הארץ, והוא ענה על כלן ללא לאות. תשוביתו התקבלו ללא עוררין, ופסק דין היו ליהודי תימן כנותונים מפני הגבורה.

מתוך התשובות הרבות, נותרו בידינו כ-52 תשובה בלבד שכוננו ונדרשו בספר "חן טוב". חיבוריו הננספים הם פורש בדרך הקבלה על "תפילה אליהו", אותו חיבר בימי געוריו, "שירי קודש לשכת", אחרים נהג לשיר על

הפעלים המסורדים

ר' שמעון צפדי ווי'	נתמיה אבאני - בני ברק
הרב חיים חי'	קרית אתא
אמנון ג'ובאני - אלית'	ר' בני אברהם - וחובות
נא' אריאל - בית דגן	ר' אלדר גוטי - וחובות
ר' חבושוש אבישי - קרית אתא	הר' יצחק אביחי - זכרון יעקב
שתומרו כל אחד בתחוםו הוא לפעילות העמומה בענפי השונות	

וכן צוות הצלמים:

אבייש אברהם הויז' יונה נפתלי הויז'

יצא לאור ברכת המזון בפורמט CIS